

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719202885
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6719202885.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: L. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom F.-L. P. XXX, XXX XX R., štátny občan SR, zastúpený JUDr. Ľubicou Blažejovou, advokátkou, so sídlom Krivánska 4, 974 11 Banská Bystrica, proti žalovanému: N. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, XXX XX W., štátny občan SR, zastúpený VOJTECH JÁGERSKÝ advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Stráž 223, 960 01 Zvolen, IČO: 52 577 651, o zaplatenie 6.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 10C/21/2019 - 84 zo dňa 13. 01. 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 10C/21/2019 - 84 zo dňa 13. 01. 2020 vo výroku I. a III. p o t v r d z u j e .
- II. Odvolanie žalobcu proti výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, o d m i e t a .
- III. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.000,- Eur od 21. 03. 2019 do zaplatenia proti vráteniu osobného motorového vozidla P. Y. F., EČV: R VIN: T rok výroby 2008, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok III.) Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, ktoré podrobne uviedol v odôvodnení rozhodnutia pri právnom posúdení podľa § 41 ods. 1, 2, § 588, § 596, § 597 ods. 1 a 2, § 599 ods. 1, § 499, § 508, § 508 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) dospel k záveru, že žaloba žalobcu s výnimkou nepatrnej časti nároku na úrok z omeškania je v celom rozsahu dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané a medzi stranami to nebolo ani sporné, že medzi nimi došlo dňa 06. 03. 2019 k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k predmetnému osobnému motorovému vozidlu P. Y. F., VIN: T rok výroby 2008, EČV: R s tým, že pri uzavretí kúpnej zmluvy v písomnej forme došlo aj k zaplateniu kúpnej ceny dohodnutej vo výške 6.000,- Eur a nasledujúci deň, t. j. 07. 03. 2019 došlo aj k prevzatíu tohto motorového vozidla žalobcom ako kupujúcim. Primárne súd ako prejudiciálnu otázku v konaní riešil, či táto kúpna zmluva bola uzavretá platne, keďže následne došlo k odstúpeniu od tejto kúpnej zmluvy, pričom platí, že odstúpiť možno len od platne uzavretej zmluvy. Súd pritom ustálil, že predmetná kúpna zmluva je platná, keď zmluvné strany sa dohodli na všetkých jej podstatných náležitostiach,

a teda za splnenia ďalších zákonných náležitostí bolo možné od nej odstúpiť. Taktiež mal súd prvej inštancie v konaní preukázané, že žalobca listom zo dňa 11. 03. 2019 od tejto predmetnej kúpnej zmluvy odstúpil, pričom toto odstúpenie odôvodnil tým, že ešte v deň prevzatia vozidla zistil na ňom vadu, keď sa rozsvietila kontrolka EBD filtra a vozidlo následne prestalo ísť a dňa 09. 03. 2019 sa na vozidle vyskytla vada turbodúchadla, pričom vozidlo zostalo nepojazdné. Žalobca zároveň poukázal na to, že žalovaný ho pri uzavretí zmluvy výslovne ubezpečil, že vozidlo nemá žiadne vady, čo sa ukázalo ako nepravdivé tvrdenie, a preto od tejto zmluvy s odkazom na ustanovenie § 597 ods. 2 OZ odstúpil a zároveň ho proti vráteniu vozidla požiadal o vrátenie kúpnej ceny v lehote 3 dní od doručenia tohto odstúpenia od zmluvy. Žalovaný pritom potvrdil (vo svojom liste zo dňa 05. 04. 2019), že odstúpenie od zmluvy mu bolo doručené dňa 17. 03. 2019, avšak namietol dôvodnosť tohto odstúpenia od zmluvy, keďže žalobca ako kupujúci si musel byť vedomý v akom stave motorové vozidlo kupuje, s poukazom na ročník výroby, s tým, že stav motorového vozidla zodpovedal jeho bežnému opotrebeniu. Rovnako žalovaný poprel, že by tvrdil žalobcovi, že vozidlo nemá žiadne vady, avšak zároveň potvrdil, že žalobcovi ako kupujúcemu uviedol, že vozidlo nemá vady, v dôsledku ktorých by došlo k jeho nefunkčnosti - nepojazdnosti, a to aj s poukazom na vykonanú kompletnú servisnú prehliadku v autoservise Jozef Sarvaš - AUTOSPOL, IČO: 17900271. Pokiaľ obrana žalovaného spočívala vo vznesenej námietke nesplnenia notifikačnej povinnosti, súd sa s touto obranou žalovaného nestotožnil, keď žalovaný žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že žalobca neoznámil vady bezodkladne a namiesto toho svojpomocne a neodborne zasahoval do vozidla, s tým, že na ňom mal meniť súčiastky a diely. Totiž žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom zasahoval do vozidla s cieľom vykonať na ňom opravu, a to ani svojpomocne, ani prostredníctvom autoservisu a v tejto súvislosti žalovaný ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia. Rovnako mal súd prvej inštancie za to, že žalobca ako kupujúci uplatnil u predávajúceho vady bez zbytočného odkladu, t. j. v zmysle vyššie citovaného § 599 ods. 1 veta prvá OZ, keďže bolo nesporné, že žalobca odstúpil od kúpnej zmluvy v písomnej forme najbližší možný pracovný deň potom, čo sa na vozidle prejavila predmetná vada, pre ktorú sa už definitívne stalo vozidlo nepojazdným, k čomu došlo 09. 03. 2019 a k odstúpeniu od zmluvy 11. 03. 2019, a ktoré si žalovaný podľa vlastného vyjadrenia prevzal 17. 03. 2019. Navyše žalovaný ani nepoprel tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, že ešte v deň 07.03.2019, keď sa na vozidle prvýkrát prejavila vada, telefonicky kontaktoval žalovaného z tohto dôvodu, ktorý ho však ubezpečoval, že sa nejedná o nič vážne, že asi je len zanesený filter. Súd teda pristúpil k posúdeniu, či boli splnené hmotnoprávne podmienky na odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy, pričom vychádzal zo znenia vyššie citovaného ustanovenia § 597 OZ, keďže zmluvné strany sa v predmetnej kúpnej zmluve nedohodli vo vzťahu k vadám na iných podmienkach, než to ustanovuje zákon. Žalobca primárne vychádzal z toho, že mu právo odstúpiť od zmluvy vzniklo v dôsledku toho, že ho žalovaný ako kupujúci ubezpečil, že predmet kúpy nemá žiadne vady a toto ubezpečenie sa ukázalo ako nepravdivé. Túto žalobcom uvádzanú skutočnosť potvrdila v podstate pri svojom výsluchu aj jeho manželka, ktorá bola vypočutá v konaní ako svedok, keď uviedla, že im žalovaný tvrdil pri obhliadke vozidla a skúšobnej jazde, že auto je v poriadku, bolo riadne servisované a nemá žiadne vady. Navyše poprela, že by žalovaný sa vo vzťahu k vadám vyjadril tým spôsobom, že vozidlo nemá vady, na základe ktorých by došlo k jeho nefunkčnosti - nepojazdnosti, s tým, že podľa nej by takáto formulácia bola aj podozrivá a vyplývalo by z nej, že nejaké vady vozidlo má, aj keď nie až také závažné, s tým, že v takom prípade by oni auto ani nekúpili. Na druhej strane síce žalovaný túto skutočnosť popieral, avšak nepredložil žiaden dôkaz na popretie tejto skutočnosti a súdu sa javilo ako nedôveryhodné tvrdenie žalovaného, že už v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy mal od neho žalobca vedomosť o tom, že na vozidle bola bezprostredne pred predajom vykonaná kompletná servisná prehliadka, ktorej výsledkom malo byť predmetné zistenie, že vozidlo nemá vady, na základe ktorých by došlo k jeho nefunkčnosti - nepojazdnosti. Súd sa totiž stotožnil s vyjadrením žalobcu, že pokiaľ by tomu tak bolo, bol by na túto skutočnosť aj odkaz v písomne uzavretej kúpnej zmluve a zároveň súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ by žalobca už týmito dokladmi disponoval, nebol dôvod na to, aby mu ich opätovne žalovaný doručoval ako prílohu jeho listu zo dňa 05. 04. 2019. Avšak bez ohľadu na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie poukázal na to, že z vyššie citovaného ustanovenia § 597 ods. 2 OZ vyplýva právo kupujúceho odstúpiť od zmluvy aj vtedy, ak ho predávajúci ubezpečil, že vec má určité vlastnosti a toto ubezpečenie sa ukáže nepravdivým. V tejto súvislosti súd poukázal na obranu samotného žalovaného, ktorý výslovne aj vo vyjadrení k podanej žalobe tvrdil, že žalobca ako kupujúci bol ním oboznámený o vykonaní kompletnej servisnej prehliadky v autoservise Jozef Sarvaš - AUTOSPOL, ktorej výsledkom bolo, že toto motorové vozidlo nemá vady, na základe ktorých by došlo k jeho nefunkčnosti - nepojazdnosti. To znamená, ak by súd aj vychádzal z toho, že žalovaný použil práve túto formuláciu pri uzavretí kúpnej zmluvy ohľadne predmetného motorového vozidla, spadá to pod vyššie citovanú formuláciu ustanovenia § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka,

teda, že žalovaný ako predávajúci ubezpečil žalobcu ako kupujúceho, že vozidlo nemá vady, ktoré by spôsobili jeho nefunkčnosť - nepojazdnosť, čo sa jednoznačne ukázalo ako nepravdivým, keďže v lehote 3 dní od kúpy tohto motorového vozidla sa stalo nepojazdným, čo mal súd preukázané najmä zo svedeckých výpovedí, či už manželky žalobcu, tiež svedka U. N., ktorý bol prítomný v deň 09. 03. 2019, kedy sa prejavila vada, v dôsledku ktorej sa vozidlo stalo nepojazdným a najmä svedka T. N., ktorý vykonával diagnostiku vozidla a ktorý aj zistil vadu tohto vozidla, s tým, že sa jedná o vadu, pre ktorú nie je možné bez jej opravy vozidlo akýmkoľvek spôsobom používať. Na okraj súd uviedol, že v zmysle právnej teórie sa vychádza z toho, že ubezpečenie predávajúceho o vlastnostiach veci, či o jej bezvadnosti (rovnako ako upozornenie na vady predanej veci), nemusí mať písomnú formu, a to ani v prípade písomne uzavretej kúpnej zmluvy (viď napr. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Humák, M. a kol. Občiansky zákoník II. § 597. Komentár. 1.vydání. Praha: C.H.Beck, 2008 1574s). V neposlednom rade súd prvej inštancie poukázal aj na vyššie citované ustanovenie § 597 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého platí, že kupujúci má právo odstúpiť od zmluvy tiež v prípade, ak dodatočne vyjde najavo vada, na ktorú ho predávajúci neupozornil a zároveň ide o vadu, ktorá robí túto vec neupotrebitelnou. Pokiaľ ide o definíciu výrazu, že vec je neupotrebitelná, súd opätovne odkázal na ustálené závery právnej teórie, z ktorých vyplýva, že sa nemusí jednať len o vadu neodstrániteľnú, pre ktorú nie je možné predmet kúpy užívať obvyklým resp. dohodnutým spôsobom, ale rovnako sa jedná aj o vadu, ktorú síce je možné technicky odstrániť, avšak s poukazom na náklady, ktoré musia byť na takúto opravu vynaložené, sú v pomere k cene veci neúmerne vysoké (viď napr. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Humák, M. a kol. Občiansky zákoník II. § 597. Komentár. 1.vydání. Praha: C.H.Beck, 2008 1574s). Súd pritom ustálil vychádzajúc opätovne zo svedeckej výpovede T. N., podnikajúci na základe živnosti cca 22 rokov v oblasti opravy motorových vozidiel, ktorý uviedol, že predmetná vada, ktorá podľa neho na vozidle vznikla a ktorú na základe vykonanej diagnostiky určil ako vadu turbodúchadla, tak na opravu tejto vady je potrebná výmena motora resp. jeho generálna oprava, čo cenovo odhadol na sumu 2-3 tis. Eur, s tým, že bez opravy tejto vady nie je možné vozidlo používať a zároveň, že v danom stave by vozidlo nemohlo prejsť cez emisnú kontrolu resp. STK. S poukazom na tieto skutočnosti súd teda zastáva názor, že sa v tomto konkrétnom prípade jedná o vadu, ktorá robí predmet kúpy neupotrebitelným, aj vzhľadom k tomu, že cena opravy vozidla by predstavovala minimálne tretinu až polovicu jeho kúpnej ceny, a v dôsledku toho teda súd vyhodnotil, že aj z tohto dôvodu vzniklo žalobcovi právo odstúpiť od tejto kúpnej zmluvy. Zároveň súd poukazuje na to, že v konaní ani nebolo sporné resp. žalovaným tvrdené, že by na túto vadu kupujúceho upozornil, a tiež bolo nesporné, že táto vada dodatočne, t. j. po uzavretí zmluvy resp. prevzatí predmetu kúpy sa prejavila, pričom súd poukazuje na to, že zodpovednosť predávajúceho za vady má povahu objektívnej zodpovednosti, teda predávajúci zodpovedá za všetky vady veci aj v prípade, keď o nich nevedel a preto na ne kupujúceho neupozornil, a rozhodujúce je len to, či predmetná vada existovala v čase uzavretia kúpnej zmluvy resp. v čase prevzatia veci, bez ohľadu na to, kedy sa táto vada prejavila. Žalovaný ako predávajúci však nijakým spôsobom nepreukázal, že by predmetná vada neexistovala v rozhodnom čase a ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorý by takúto skutočnosť potvrdil. Naopak žalobca tiež prostredníctvom svedeckej výpovede T. N. podľa názoru súdu dostatočným spôsobom preukázal, že predmetná vada nemohla vzniknúť až po kúpe, čiže v čase, keď vozidlo užíval už žalobca, nakoľko sa jedná o dlhodobú záležitosť, keď odhadol, že takáto vada môže vzniknúť cca 1-2 mesiace, pričom výslovne uviedol, že určite v čase kúpy vozidla už táto vada existovala. Súd teda s poukazom k vyššie uvedenému uzavrel, že došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, čím došlo k zrušeniu predmetnej kúpnej zmluvy, na základe toho je každý z účastníkov tejto zmluvy povinný v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Toto zákonné ustanovenie stanovuje vzájomnú previazanosť práv a povinností účastníkov zmluvy, ktorá bola zrušená, t. j. právo jednej zmluvnej strany na vydanie poskytnutého plnenia je podmienené jej povinnosťou vrátiť druhej zmluvnej strane to, čo podľa zmluvy od nej prijala. Zo zákona tak vzniká synalagmatický záväzok, v ktorom je povinnosť oboch strán k plneniu na seba vzájomne viazaná. Keďže žalobca formuloval petit v zmysle tohto synalagmatického záväzku rešpektujúc vzájomnú viazanosť plnení, súd žalobe v tomto zmysle v celom rozsahu vyhovel.

Pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania, tento súd priznal, pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania tak, ako bol žalobcom uplatnený, t. j. vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy 6.000,- Eur, keďže sa jednalo o zákonný úrok z omeškania, keď základná úroková sadzba ECB je od 16.03.2016 vo výške 0 %. Súd zamietol žalobu len v časti dátumu, od ktorého priznával nárok žalobcu na úrok z omeškania, keďže tento si ho uplatnil od 18. 03. 2019, t. j. odo dňa nasledujúceho od účinnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy, avšak súd zastáva názor, že splatnosť pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia, čo bol aj tento prípad, nie je zákonom stanovená a obvykle nebýva ani dohodnutá. Za deň splatnosti sa teda má považovať deň, keď bol žalovaný v pozícii dlžníka vyzvaný žalobcom v pozícii veriteľa k plneniu,

príčom súd vychádzal z predmetného odstúpenia od zmluvy, v ktorom žalobca vyzval žalovaného na vrátenie kúpnej ceny v lehote 3 dní od doručenia tohto odstúpenia, ktorá teda uplynula dňa 20. 03. 2019, a preto súd žalovaného zaviazal aj k úhrade úroku z omeškania od nasledujúceho dňa, t. j. 21. 03. 2019 do zaplataenia. O trovách konania rozhodol pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď žalobcovi ako úspešnej strane sporu, keď žalobca bol neúspešný iba v nepatrnej časti úroku z omeškania, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu, tvrdiac, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Uviedol, že súd si v rámci dokazovania v celom rozsahu osvojil argumentáciu žalobcu, pričom v celom rozsahu sa stotožnil aj s výpoveďami ním navrhnutých svedkov (manželky, T. N., U. N.), pričom pri ich výsluchoch neprihliadol na skutočnosť, že jeden svedok je manželkou žalobcu a ďalší dvaja jeho blízky kamaráti. Z výpovedí svedkov bolo zrejmé, že títo vypovedali v prospech žalobcu, pričom súd žiadnym spôsobom neprihliadol na skutočnosť, že z dôvodu ich spriaznenosti so žalobcom bolo zjavné, že budú vypovedať tendenčne a účelovo tak, aby sa v súdnom konaní navodil skutkový stav taký, ktorý bude v konaní čo najpriaznivejší v prospech žalobcu. Pri osobe svedka T. N. súd bez ďalšej verifikácie uveril tejto osobe, že je osoba, ktorá má živnosť na vykonanie opravy automobilov, že má dostatočné skúsenosti s opravou motorových vozidiel, pričom však neprihliadol na skutočnosť, že táto osoba je blízkym priateľom žalobcu, a teda už z povahy veci bude vypovedať účelovo v prospech žalobcu. Z vykonaného dokazovania preto súd dospel k záveru, že na odstúpenie od kúpnej zmluvy boli splnené všetky zákonné podmienky, čím podľa názoru súdu došlo k zrušeniu predmetnej kúpnej zmluvy, na základe čoho rozhodol tak, ako je uvedené v petite rozsudku. Žalovaný sa v celom rozsahu nestotožňuje s odôvodnením rozsudku, tento považuje za nezákonný, pričom tento je potrebné v celom rozsahu zrušiť. Vo vzťahu k údajnému splneniu hmotnoprávnej podmienky odstúpenia od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 veta druhá OZ poukázal na znenie tohto ustanovenia. V zmysle článku IV. ods. 2 kúpnej zmluvy žalobca ako kupujúci výslovne prehlásil, že so stavom motorového vozidla sa riadne oboznámil jeho obhliadkou a skúšobnou jazdou a kupuje ho v stave, v akom sa nachádza ku dňu podpisu kúpnej zmluvy. Žalobca, ako kupujúci, sa teda riadne oboznámil so stavom motorového vozidla, vykonal jeho obhliadku a zároveň aj skúšobnú jazdu, bol teda riadne oboznámený s technickým stavom motorového vozidla, pričom vzhľadom na vek (rok výroby), ako aj počet najjazdených kilometrov si žalobca musel byť vedomý, že motorové vozidlo kupuje v technickom stave, s ktorým sú spojené určité riziká ohľadne vzniku možných porúch (napr. turbodúchadla). Nie je prípustné, ak súd v konaní sankcionuje žalovaného tým, že prenáša na neho bez ďalšieho plnú zodpovednosť za vady, ktoré sa vyskytli v čase po uzatvorení kúpnej zmluvy. Žalobca mal možnosť sa slobodne rozhodnúť, či motorové vozidlo od žalovaného kúpi alebo nie, keď tento žiadnym spôsobom neovplyvňoval na konečné rozhodnutie žalovaného. Úmyslom žalovaného bolo prediť žalobcovi motorové vozidlo v čo najlepšom technickom stave a bez väd, čo je zrejmé aj z jeho konania v čase pred podpisom kúpnej zmluvy, kedy na motorovom vozidle v autoservise Jozef Sarvaš - AUTOSPOL vykonal kompletnú servisnú prehliadku, pričom výsledkom tejto kontroly bolo zistenie, že motorové vozidlo nemá vady, na základe ktorých by došlo k jeho nefunkčnosti - nepojazdnosti. Žalovaný mal preto úprimnú snahu prediť žalobcovi motorové vozidlo v čo najlepšom technickom stave. Na uvedenú argumentáciu žalovaného však súd v konaní žiadnym spôsobom neprihliadol. Žalovaný v čase pred podaním žaloby chcel vec vyriešiť mimosúdne, bol ochotný poskytnúť primeranú zľavu z dojednanej ceny vo výške 400,- Eur, ktorá by bola postačujúca na opravu vady (napr. pokazené turbodúchadlo vymeniť za repasované). Porucha turbodúchadla síce spôsobila dočasnú nepojazdnosť vozidla, avšak turbodúchadlo predstavuje autosúčiastku, ktorá je bežne vymeniteľná a po jeho výmene sa mohlo motorové vozidlo stať opätovne pojazdné. V tomto prípade sa teda jedná o vadu na motorovom vozidle, ktorá nerobí vozidlo neupotrebitelné, nakoľko za pomerne nízke náklady, ktoré žalovaný chcel refundovať žalobcovi v podobe poskytnutia primeranej zľavy, s poukazom na ust. § 597 ods. 1 OZ bolo a stále je možné motorové vozidlo opätovne spojaziť. Naďalej však zastáva názor, že uvedenú vadu nemalo vozidlo v čase, kedy došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva, avšak táto vada sa prejavila až po užívaní motorového vozidla žalobcom, čiže ju možno charakterizovať ako skrytú vadu, ktorá vyšla najavo dodatočne. V zmysle prvej vety ustanovenia § 597 ods. 1 OZ vzniklo žalobcovi voči žalovanému právo požadovať primeranú zľavu z kúpnej ceny, pričom žalovaný toto právo žalobcu aj

uznal tým, že mu chcel poskytnúť primeranú zľavu. Odmieťa, že žalobcovi vzniklo právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle druhej vety predmetného ustanovenia, z dôvodu že motorové vozidlo sa stalo neupotrebitelné, a to s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu. V ďalšom poukázal na ust. § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Kupujúci má právo odstúpiť od zmluvy vtedy, ak predávajúci kupujúceho výslovne ubezpečil, že: a/ vec má určité vlastnosti, ktoré boli vymienené kupujúcim (dôvodom uzavretia kúpnej zmluvy je v tomto prípade toto ubezpečenie predávajúceho), b/ vec nemá žiadne vady. Pokiaľ žalobca v konaní poukázal na to, že žalovaný ho pri uzavretí zmluvy výslovne ubezpečil, že motorové vozidlo nemá žiadne vady, čo sa ukázalo ako nepravdivé, toto tvrdenie je nepravdivé. Zo žiadneho ustanovenie kúpnej zmluvy nevyplýva, že by žalovaný akokoľvek ubezpečoval žalobcu, že vozidlo nemá žiadne vady, že vozidlo má určité vlastnosti, ktoré boli vymienené žalobcom ako kupujúcim. Žalovaný žalobcu žiadnym spôsobom o vyššie uvedených skutočnostiach neubezpečoval ani ústne. Má zato, že žalovaný žalobcu pravdivo informoval o stave vozidla, pričom žalobca mal možnosť overiť si technický stav vozidla obhliadkou, ako aj skúšobnou jazdou, pričom žalovaný v čase pred podpisom zmluvy predložil žalobcovi aj správu z autoservisu Jozef Sarvaš - AUTOSPOL. Žalobca si bol vedomý skutočnosti, že nekupuje nové motorové vozidlo, vzhľadom na počet najazdených kilometrov a vek. V čase podpisu zmluvy však motorové vozidlo nevykazovalo žiadne vady (avšak žalovaný o tom výslovne neubezpečil žalobcu v kúpnej zmluve), pričom zo správania žalovaného v čase pred podpisom zmluvy vyplýva, že chcel predať žalobcovi vozidlo, v čo najlepšom technickom stave, keď vynaložil na opravu motorového vozidla čiastku 490,- Eur. V čase podpisu zmluvy bolo motorové vozidlo pojazdné, nevykazovalo vady, ktoré ho nerobili nepojazdným. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa chcel motorového vozidla rýchlo zbaviť, nakoľko tomuto končila STK a bolo v zlom technickom stave. Má za to, že žalobca v tomto smere zavádzal prvostupňový súd, keď tvrdil, že žalovaný ho ubezpečil, že motorové vozidlo nemá žiadne vady. Týmto tvrdením si chcel len založiť zákonný dôvod, aby mohol od kúpnej zmluvy odstúpiť s poukazom na § 597 ods. 2 OZ. Táto skutočnosť sa však v konaní nepreukázala, avšak súd sa s týmto tvrdením žalobcu v celom rozsahu bez ďalšieho stotožnil. Súd na preukázanie splnenia tejto hmotnoprávnej podmienky uvedenej v § 597 ods. 2 OZ si v celom rozsahu osvojil výpoveď manželky žalobcu (I.. J. K.), avšak túto žalovaný považuje v celom rozsahu za nepravdivú a tendenčnú, nakoľko vzhľadom na jej postavenie k žalobcovi je rovnako ekonomicky motivovaná, aby došlo k rozhodnutiu v prospech žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že súd konal na nariadených pojednávaniach vždy v neprítomnosti žalovaného, nemal objektívne žalovaný možnosť vyjadriť sa k tomuto tvrdeniu, ako aj konfrontovať vypočutých svedkov ohľadne jeho výpovede. Okrem toho, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, rovnako prejednávanej veci nesprávne právne posúdil, nakoľko nesprávne vyhodnotil, že došlo k splneniu hmotnoprávných podmienok ustanovených v § 597 ods. 1 a 2 OZ pre odstúpenie od kúpnej zmluvy. V ďalšom poukazoval na článok 6 ods. 1 CSP, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, pričom namietal, že žalovaný sa z dôvodu svojej absencie - lekárskeho vyšetrenia v prípade pojednávania nariadeného na deň 13. 11. 2019 a choroby v prípade pojednávania nariadeného na deň 13. 01. 2020, teda z vážnych dôvodov, nemohol zúčastniť na predmetných pojednávaniach a navrhovať ďalšie dôkazy. Poukázal na to, že žalovaný v konaní pred prvostupňovým súdom nebol zastúpený advokátom, jeho úmyslom bolo sa na predmetných pojednávaniach zúčastniť, avšak vzhľadom na nedostatočné právne povedomie žiadal súd o ospravedlnenie neúčasti, jeho úmyslom však bolo pojednávania odročiť tak, aby nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu, najmä, aby mal možnosť sa kvalifikovane vyjadriť najmä k výpovediam svedkov, ktorých navrhol žalobca. Má za to, že v konaní pred prvostupňovým súdom nastali také prekážky na strane žalovaného, ktoré bránili, aby sa mohol nariadených pojednávaniach osobne zúčastniť. Z dôvodu, že súd rozhodol na pojednávaniach nariadených na deň 13. 01. 2020 bez prítomnosti žalovaného, ktorý súdu preukázal, že sa na predmetnom pojednávaniach nemohol zúčastniť z dôležitých dôvodov, tak takýmto konaním došlo k tomu, že prvostupňový súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, znemožnil mu kvalifikovať sa, vyjadriť sa k výpovediam svedkov, resp. umožniť mu klásť otázky, a teda rovnakou mierou možnosť uplatňovať prostriedky procesnej obrany ako aj útoku, a teda mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania. Zároveň týmto konaním, keďže žalovaný nemohol rovnakou mierou uplatňovať prostriedky procesnej obrany ako aj útoku, čím znemožnil žalovanému dostatočne objasniť skutkový stav v prejednávanej veci, má za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci. Rozsudok súdu považuje za svojvoľný a arbitrárny. V tejto veci poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/66/2018 a Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 32/2015. Má za to, že rozsudok trpí viacerými závažnými právnymi, procesnými a inými vadami, nakoľko súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam,

jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd prvej inštancie rovnako neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal výsluch žalovaného, čím odňal žalovanému aj možnosť konať pred súdom. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v odvolaní jednoznačne prenáša všetku zodpovednosť za vady vozidla na žalobcu, keď poukazuje na jeho prehlásenie ako kupujúceho v kúpnej zmluve, že sa riadne oboznámil so stavom vozidla, jeho prehliadkou a skúšobnou jazdou a kupuje ho v stave v akom sa nachádza ku dňu podpisu kúpnej zmluvy. Je nesporné, že žiadny laik a niekedy ani odborník nie je schopný rozpoznať stav akejkoľvek veci pri ohliadke alebo skúšobnej jazde. Aj z toho dôvodu, zákonodarca v ust. § 508 ods. 2 Občianskeho zákonníka stanovil zodpovednosť scudziteľa za vady, ktoré sa prejavujú v lehote 6 mesiacov, ako aj spôsob zbavenia sa tejto zodpovednosti. Žalovaný zároveň tvrdí, že žalobca si musel byť vedomý, že vozidlo kupuje v technickom stave, s ktorým sú spojené určité riziká ohľadne vzniku možných porúch a konkretizuje zároveň napr. termodúchadlo - ktoré sa prejavilo ako vadné - zhodou okolností alebo z dôvodu, že o tejto mal vedomosť on sám? Žalovaný je nespokojný s tým, že ho súd v konaní sankcionuje údajne tým, že bez ďalšieho prenáša na neho plnú zodpovednosť za vady. Opomenul však, že v zmysle § 508 ods. 2 OZ je on zodpovedný za všetky vady, ktoré by sa prejavili v dobe 6 mesiacov odo dňa prevzatia vozidla a tejto zodpovednosti by sa zbavil jedine, že by to odporovalo povahe veci, alebo ak by on, ako predávajúci, preukázal opak, čo sa v tomto prípade nestalo. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že by predmetná vada neexistovala v rozhodnom čase a ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorý by takúto skutočnosť potvrdil. Pokiaľ poukazuje na záujem žalovaného predať vozidlo v čo najlepšom technickom stave a preto dal na vozidle vykonať aj kompletnú servisnú prehliadku s poukazom na § 508 ods. 2 OZ v prípade, že ak chcel predísť prípadnej zodpovednosti za vady, bolo jeho povinnosťou (a nie záujmom) zabezpečiť, aby vozidlo bolo v dobrom technickom stave. V súvislosti s technickým stavom vozidla zdôraznil, že so žiadnym protokolom zo servisnej prehliadky vozidla v servise AUTOSPOL nebol pred podpisom kúpnej zmluvy oboznámený. Pokiaľ by mal tento dokument k dispozícii - kúpnu zmluvu by nebol vôbec uzatvoril práve z dôvodu tam popísaných väd vozidla. Je to teda žalovaný, ktorý o tejto veci výslovne klame a zavádza. S predmetnou správou sa žalobca oboznámil len na základe doručenia jej kópie spolu s listom žalovaného zo dňa 05. 04. 2019. Ani z tejto správy však nijako nevyplýva tvrdenie žalovaného, že ubezpečil žalobcu o tom, že motorové vozidlo nemá vady, na základe ktorých by došlo k jeho nefunkčnosti - nepojazdnosti. Žalovaný ďalej popiera vznik práva na odstúpenie od zmluvy zo strany žalobcu a tvrdí, že mu vznikol nárok iba na primeranú zľavu z ceny, ktorú mu ponúkol vo výške 400,- Eur. Hoci žalovaný na jednej strane namieta odbornosť svedka N. - dlhoročného živnostníka, automechanika, na druhej strane on sám hodnotí vadu turbodúchadla ako vadu, ktorá nerobí vozidlo neupotrebitelným a je to podľa neho bežne vymeniteľná súčiastka za pomerne nízkych nákladov. Toto svoje tvrdenie však nikdy ničím nedoložil, nepreukázal jeho správnosť, preto ho žalobca považuje len za laický názor použitý ako procesnú obranu. Žalobca odstúpenie od kúpnej zmluvy od počiatku jasne špecifikoval a jednoznačne dôvodil výlučne skutočnosťou, že bol ubezpečený, že kupuje vozidlo bez väd, čo v konaní hodnoverným spôsobom aj preukázal. Preto akékoľvek tvrdenia o inom ubezpečení zo strany žalovaného považuje len za jeho procesnú - ničím nepodloženú - obranu. Ani z vykonanej servisnej prehliadky v servise AUTOSPOL nevyplýva ním tvrdené ubezpečenie žalobcu o tom, že vozidlo nemá vady, na základe ktorých by došlo k jeho nefunkčnosti - nepojazdnosti. Ak by aj k takémuto uisteniu došlo - ukázalo by sa vo veľmi krátkej dobe ako nepravdivé. Súd dostatočne zistil skutkový stav veci keď vykonal dôkazy všetkými listinnými dôkazmi predloženými obidvomi sporovými stranami a vykonal zákonným spôsobom výsluch svedkov. Všetci svedkovia boli súdom riadne poučení o postavení a povinnostiach svedka. Tvrdenie žalovaného, že ich výpovede sú tendenčné a účelové, lebo sa jedná o manželku a blízkych kamarátov, má za cieľ len spochybnenie tohto dôkazu - nijakým iným dôkazom však žalovaný nepreukázal opak. Žalobca zároveň poukazuje na skutočnosť, že len z dôvodu, že svedok N. býva v jeho susedstve (asi dva roky) by mal byť jeho blízkym kamarátom, je výlučne domnienka žalovaného. Svedok N. vypovedal výlučne len o tom čo priamo videl a počul, taktiež aj manželka žalobcu. Preto ani jeden z nich nemuseli vypovedať tendenčne ani účelovo - spochybňovanie ich výpovedí je len procesnou obranou žalovaného. Svedok N. ozrejmil súdu v postavení svedka svoje pracovné skúsenosti a vyjadroval sa ku konkrétnym zisteniam na predmete sporu. Nevypovedal v pozícii znalca a tiež si nemusel nič vymýšľať, len vedel odbornejšie a podrobnejšie popísať vadu a jej dôsledky a možné náklady súvisiace s opravou. Na základe vykonaného dokazovania potom súd dospel správne k záveru, že došlo k naplneniu hmotnoprávných podmienok pre odstúpenie od zmluvy v súlade s ust. § 597 ods. 2 OZ. K tvrdenému porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces poukázal žalobca na to, že na

pojednávania dňa 13. 11. 2019 sa žalovaný nedostavil, hoci mal doručenie predvolania vykázané riadne a včas. Žalobca sa na pojednávaní dozvedel, že žalovaný doručil na súd dňa 07. 11. 2019 ospravedlnenie svojej neúčasti zo zdravotných dôvodov. V tejto súvislosti žalobca navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, čo konajúci súd odmietol z dôvodu nesplnenia podmienok pre takýto postup a rozhodol, že bude postupovať v zmysle § 183 CSP a vo veci sa pojednávalo v neprítomnosti žalovaného. Na nový termín pojednávania dňa 13. 01. 2020 sa žalovaný opätovne nedostavil a znova ospravedlnil svoju neúčasť z dôvodu choroby a ranej návštevy lekára v deň pojednávania. Nakoľko žalovaný nežiadal pojednávanie z tohto dôvodu odročiť, súd postupoval v súlade s § 180 CSP, vec na tomto pojednávaní meritórne prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného. Žalovaný teraz prostredníctvom právneho zástupcu namieta, že v tej dobe právneho zástupcu nemal, má nedostatočné právne povedomie a preto žiadal súd len o ospravedlnenie neprítomnosti - neúčasti na pojednávaní, jeho úmyslom však malo byť, aby súd pojednávanie odročil, aby mal možnosť kvalifikovane sa vyjadriť k výpovediam svedkov, resp. klásť otázky a rovnakou mierou uplatňovať prostriedky procesnej obrany aj útoku. Keďže mu to súd neumožnil, malo tým dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žalobcovi neprináleží posudzovať zdravotný stav žalobného v dobe pojednávania, avšak uvádza, že v deň pojednávania 13. 11. 2019 popoludní žalobca žalovaného osobne videl v meste Detva, t. j. mimo bydliska a v čase po návšteve lekára. Už vtedy nadobudol presvedčenie, že žalovaný sa bude snažiť o obštrukcie v konaní, čo sa v konečnom dôsledku potvrdzuje, pretože aj odvolanie predstavuje takýto krok, ktorého účelom je oddialenie právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že žalovaný sám pripravil kúpnopredajnú zmluvu, sám vedel pomerne odborne namietať neplatnosť odstúpenia žalobcu od tejto kúpnej zmluvy, sám sa celkom odborne vyjadril aj k podanej žalobe a odrazu zistil, že má nedostatočné právne povedomie! Na každé pojednávanie pozýval súd predvolaním účastníkov, v ktorom okrem iného podrobne a presne poučil účastníkov o tom, ako má postupovať strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania. Je preto v týchto súvislostiach absolútne nemožné akceptovať tvrdenie žalovaného o jeho údajnom nedostatočnom právnom povedomí. Navyiac v súdnej praxi aplikované zákazy - neznalosť zákona neospravedlňuje, právo patrí bdelym, smerujú k tomu, aby sa neznalí obrátili na odborníkov, k čomu v konečnom dôsledku pristúpil aj žalovaný. V dostatočnom časovom predstihu o pojednávaniach vedel a pokiaľ si nebol istý svojimi schopnosťami, mohol a mal si zabezpečiť právne zastúpenie včas. Nebol to súd, ale sám žalovaný, ktorý sa pripravil o procesné postavenie aj o procesné práva, preto postup súdu nemôže byť v žiadnom prípade označovaný ako nezákonný. Navrhol rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu v podstate zopakoval tvrdenia uvedené v podanom odvolaní s tým, že zotrval na žiadosti, aby odvolací súd rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario odvolanie žalovaného proti výroku II. ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol postupom v zmysle § 386 písm. b/ CSP odmietol, rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom prvom výroku a vo výroku o trovách konania (výroky I. a III.) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

6. Podľa § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

7. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, čo je nepochybné zo znenia jeho odvolania, pričom však v časti rozsudku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (výrok II.) bolo rozhodnuté v prospech žalovaného a preto odvolací súd bol povinný odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, odmietnuť postupom v zmysle § 386 písm. b/ CSP, keďže žalovaný proti tejto časti rozsudku nebol osobou oprávnenou podať odvolanie, keďže nie je stranou sporu, v ktorej neprospech výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie bolo rozhodnuté. Teda vo vzťahu k výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný nedisponoval subjektívnou procesnou

legitímáciou na podanie odvolania s prihladnutím na ust. § 359 CSP. Z týchto dôvodov preto odvolací súd odvolanie žalovaného vo vzťahu k II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie odmietol pri aplikácii ust. § 386 písm. b/ CSP.

9. Čo sa týka rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.000,- Eur od 21. 03. 2019 do zaplatenia proti vráteniu osobného motorového vozidla špecifikovaného vo výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti tomuto výroku, odvolací súd uvádza, že s prihladnutím na podané odvolanie, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodom podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia konštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ust. § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľ - žalovaný neuviedol v odvolaní žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal so súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihladnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

10. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti I. tak aj v časti odôvodnenia týkajúceho sa výrokovej časti I. rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd s prihladnutím na odvolacie námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní uvádza: Vo vzťahu k námietke, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe žalobcu vychádzal z vykonaného dokazovania, a to najmä na základe výsluchu svedkov, ktorí boli na nariadených pojednávaniach vypočutí a mal za to, že zo strany žalobcu došlo k platnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy, pričom poukázal v odvolaní, že z výpovede svedkov bolo zjavné, že títo vypovedali v prospech žalobcu a súd žiadnym spôsobom neprihliadol na skutočnosť, že z dôvodu ich spriaznenosti so žalobcom bolo zjavné, že budú vypovedať tendenčne a účelovo, odvolací súd uvádza, že súdu prináleží povinnosť vykonať hodnotenie dôkazov, pričom v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava nestanovuje ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá je v civilnom procese predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu neznamená ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a podobne. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozsudku v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď súd má okrem iného stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Odvolací súd preskúmaním rozsudku súdu prvej inštancie dospel k názoru, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ust. § 220 ods. 2 CSP a jasne a jednoznačne uviedol, aké dôkazy vykonal a ako vec právne posúdil na základe vykonaných dôkazov, pričom v odôvodnení aj jednoznačne špecifikoval, čo z ktorého dôkazu považoval za preukázané. Len samotná námietka žalovaného v podanom odvolaní, z ktorej možno usudzovať, že žalovaný v odvolaní namieta vierohodnosť vypočutých svedkov, nie je spôsobilá diskvalifikovať súdom vypočutých svedkov a neprihliadať na zistený skutkový stav, ktorý súd zistil, práve aj výsluchom svedkov. Vo vzťahu k výsluchu svedkyne - manželky žalobcu, ani prípadný záujem tejto svedkyne na výsledku sporu túto svedkyňu nediskvalifikuje absolútne, ale len

v prípadnom kontexte s ostatnými hodnotiacimi kritériami, pričom z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že súd nedospel k názoru o tom, že by svedkyňa v konaní nevytvrdila pravdivo resp. účelovo, pričom v tomto smere, odvolací súd aj poukazuje na tú skutočnosť, že všetci svedkovia boli súdom prvej inštancie pred tým, než súd pristúpil k ich výsluchu ako svedkov poučení v súlade s ust. § 196 ods. 2 CSP o povinnosti vypovedať pravdu, nič nezamĺčovať, o trestno-právnych následkoch krivej výpovede, ako aj o práve svedka odoprieť výpoveď. Odvolací súd však zdôrazňuje, že žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nevierohodnosť svedkov nepreukázal. Potom ani neobstojí námietka žalovaného, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru, že na odstúpenie od kúpnej zmluvy boli splnené všetky zákonné podmienky v súlade s ust. § 597 ods. 2, resp. aj § 597 ods. 1, pričom v tomto smere odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky uvedené v podanom odvolaní v plnom rozsahu poukazuje na bod 9 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa súd podrobne splnením zákonných podmienok pre právo kupujúceho odstúpiť od zmluvy dostatočne a správne vysporiadal, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Nemožno preto prisvedčiť odvolacej námietke, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil tým, že nesprávne vyhodnotil, že došlo k splneniu hmotnoprávnych podmienok ustanovených § 597 ods. 1 a 2 OZ pre odstúpenie od zmluvy. Vzhľadom na zistený skutkový stav, tak ako ho zistil súd prvej inštancie, ktorým je odvolací súd viazaný, aj podľa názoru odvolacieho súdu došlo k splneniu zákonných podmienok v zmysle § 597 pre odstúpenie od kúpnej zmluvy.

11. Žalovaný v podanom odvolaní tiež namietal, že súd svojim postupom odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, keď pojednával vo veci na pojednávaniach dňa 13. 11. 2019 a dňa 13. 01. 2020, na ktorom pojednávaní aj rozhodol vo veci samej, čím podľa žalovaného mal žalovanému súd znemožniť kvalifikovane sa vyjadrovať k výpovediam svedkov, resp. umožniť mu klásť otázky a teda rovnakou mierou uplatňovať prostriedky procesnej obrany ako aj útoku, čím podľa žalovaného súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby žalovaný uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a porušeniu zásady kontradiktórnosti, pričom zároveň poukázal na článok 6 CSP, ktorý upravuje princíp rovnosti sporových strán. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k názoru, že ani túto odvolaciu námietku žalovaného nemožno považovať za dôvodnú. Odvolací súd poukazuje na to, že súd obidve sporové strany riadne predvolal na pojednávanie dňa 13. 11. 2019, ako aj na 13. 01. 2020. Žalovaný predvolania na predmetné pojednávania prevzal v dostatočnom časovom predstihu, pričom v predvolaní na pojednávaní boli strany sporu riadne poučené o možnosti odročiť pojednávanie len z dôležitých dôvodov, zároveň boli poučené, že pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak strana, alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže sa dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalovaný svojím podaním zo dňa 06. 11. 2019, doručeným osobne súdu dňa 07. 11. 2019, doručil žiadosť o ospravedlnenie neúčasti na pojednávanie dňa 13. 11. 2019, tým, že dňa 13. 11. 2019 je objednaný k lekárovi, pričom zároveň uviedol, že považuje jeho ospravedlnenie za dôvodné, pričom súd obratom vyzval dňa 08. 11. 2019 žalovaného, aby súdu doručil potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti ako aj doklad preukazujúci, že na deň 13. 11. 2019 je objednaný na kontrolu k lekárovi, nakoľko tieto skutočnosti z dokladov, ktoré doposiaľ žalovaný súdu predložil nevyplývajú. Žalovaný obratom, dňa 08. 11. 2019, súdu oznámil, že potvrdenie o návšteve neurológa dňa 13. 11. 2019 doručí súdu najneskôr do 15. 11. 2019, pričom zároveň súdom dňa 11. 11. 2019 bol oboznámený s tým, že keďže súdu nepredložil potvrdenie o dočasnej PN, resp. doklad preukazujúci, že žalovaný je na deň 13. 11. 2019 objednaný na kontrolu k lekárovi špecialistovi, nemôže súd odročiť pojednávanie z jeho podnetu s tým, že zároveň žalovaného upovedomil, že pokiaľ svojím podaním zo dňa 06. 11. 2019, doručeným súdu dňa 07. 11. 2019 mienil aj navrhnúť odročiť toto pojednávanie bez meritórneho prejednania veci, keďže neboli preukázané vážne dôvody na jeho odročenie v zmysle § 183 CSP, upovedomuje súd žalovaného, že dňa 13. 11. 2019 súd pojednávať bude. Na toto upovedomenie žalovaný písomným podaním zo dňa 13. 11. 2019 ešte pred začiatkom pojednávania oznámil, že ďakuje za pochopenie, že sa dňa 13. 11. 2019 nemôže zúčastniť pojednávania zo zdravotných dôvodov a návštevou neurológa, ktorej správu doloží najneskôr do 15. 11. 2019, zároveň požiadal o zápis z pojednávania zo dňa 13. 11. 2019. Následne doložil správu z vyšetrenia z MR zo dňa 12. 11. 2019, správu z vyšetrenia zo dňa 04. 11. 2019, 07. 11. 2019 a priepustku zo dňa 13. 11. 2019, z ktorej však žiadnym spôsobom nevyplýva čas návštevy lekára. Čo sa týka pojednávania dňa 13. 01. 2020, odvolací súd mal preukázané, že žalovaný bol na pojednávanie predvolaný dňa 06. 12. 2019, pričom zároveň bola žalovanému zaslaná aj ním požadovaná zápisnica z pojednávania zo dňa 13. 11. 2019 a zároveň mu bolo oznámené, že na pojednávaní budú vypočutí aj

svedkovia navrhnutí žalobcom (viď č. I. 71). Následne žalovaný sa mailom dňa 12. 01. 2020 o 20.05 hod. ospravedlnil zo súdneho pojednávania zo dňa 13. 01. 2020, pričom ako dôvod uviedol chorobu (chrípka) a ranná návšteva obvodného lekára s tým, že zároveň uviedol, že od lekára pošle správu. Následne po pojednávaní dňa 13. 01. 2020 doručil dokumentáciu ako ospravedlnenie zo súdneho pojednávania, pričom predložil priepustku od zamestnávateľa zo dňa 13. 01. 2020, ktorú potvrdil MUDr. I. T. s tým, že je tam uvedený celý deň a časť zo zdravotného záznamu, z ktorého vyplýva návšteva lekára dňa 13. 01. 2020. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že súd prvej inštancie aj na pojednávaní dňa 13. 11. 2019, aj na pojednávaní dňa 13. 01. 2020 rozhodol v súlade s ust. § 180 CSP, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného, pričom podľa názoru odvolacieho súdu týmto procesným postupom nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a k porušeniu kontradiktórnosti konania a ani k porušeniu základného princípu ustanoveného v čl. 6 ods. 1 CSP, keďže nepochybne bolo preukázané, že žalovaný v dostatočnom časovom predstihu mal vedomosť o termíne obidvoch pojednávanií, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, nežiadal odročiť pojednávanie z dôvodu jeho neprítomnosti na pojednávaní, pričom nemožno prisvedčiť právnenému zástupcovi žalovaného, ktorého si následne žalovaný v konaní zvolil na zastupovanie, že žalovaný z dôvodu nedostatočného právneho povedomia žiadal súd len o ospravedlnenie neúčasti, keď je nepochybne zrejmé, že súd obidve sporové strany, vrátane žalovaného v predvolaní riadne poučil o možnosti žiadať o odročenie pojednávania z vážnych dôvodov, ktoré je potrebné súdu preukázať a zároveň osobitne bol v rámci mailovej komunikácie pred pojednávaním dňa 13. 11. 2019 upovedomený, že pokiaľ podaním žalovaného zo dňa 06. 11. 2019, doručeným súdu dňa 07. 11. 2019 mienil aj navrhnuť odročiť toto pojednávanie bez meritórneho prejednávania veci z dôvodu, že nepreukázal vážne dôvody na jeho odročenie v zmysle § 183 CSP, bol upovedomený, že súd bude dňa 13. 11. 2019 pojednávať. Teda v tomto kontexte námietka právneho zástupcu žalovaného v podanom odvolaní absolútne dôvodná nie je. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že v súdnej veci neboli dôvody na odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP, pričom odvolací súd zdôrazňuje aj vyššie uvedenú skutočnosť, že žalovaný bol súdom upovedomený vo vzťahu k pojednávaniu dňa 13. 01. 2020 o tom, že na tomto pojednávaní budú vykonané dôkazy výsluchom svedkov, ktorých navrhol žalobca. Napriek tejto skutočnosti žalovaný svoju neúčast' pojednávania len deň pred pojednávaním ospravedlnil, nežiadal o odročenie pojednávania, preto postupom súdu, keď súd na pojednávaní dňa 13. 01. 2020 vo veci pojednával a aj meritórne rozhodol, nedošlo k odňatiu možnosti žalovanému, aby tento uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a k porušeniu zásady kontradiktórnosti a rovnako nedošlo ani k porušeniu základného princípu ustanoveného v čl. 6 ods. 1 CSP, podľa ktorého strany sporu majú rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Keďže žalovaný sa na pojednávanie ani v jednom prípade nedostavil, nemožno ani súhlasiť s námietkou žalovaného v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal výsluch žalovaného, odvolací súd uvádza, že žalovaný sa k podanej žalobe skutkovo aj právne písomne vyjadril, bol na pojednávaní riadne predvolaný, nežiadal o odročenie pojednávania, svoju neúčast' iba ospravedlnil, preto súd prvej inštancie vo veci mal povinnosť konať a rozhodnúť aj v neprítomnosti a bez výsluchu žalovaného, ktorým konaním v žiadnom prípade nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Na záver odvolací súd už len dopĺňa, že neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalovaný svoju neúčast' neospravedlňoval z dôvodu prípadnej dlhodobej práceneschopnosti a nedoložil k tomu ani príslušné dôkazy, keď vo vzťahu k obidvom dátumom pojednávania doložil len priepustku od zamestnávateľa, potvrdenú lekárom, z čoho nemožno usudzovať, že by sa jednalo o dlhodobú pracovnú neschopnosť žalovaného, ktorá by bránila žalovanému dostaviť sa na pojednávanie. S prihliadnutím už na vyššie uvedené preto odvolací súd aj túto odvolaciu námietku žalovaného uvedenú v podanom odvolaní považuje za nedôvodnú.

12. Vzhľadom už na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu s príslušenstvom špecifikovanom vo výroku tohto rozhodnutia proti vráteniu predmetného motorového vozidla, postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil. Rovnako odvolací súd potvrdil aj rozsudok súdu v III. výroku o trovách konania, keďže súd prvej inštancie s prihliadnutím na mieru úspechu žalobcu, keď tento bol neúspešný len v nepatrnej časti čo sa týka príslušenstva rozhodol, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 § 262 ods. 1 CSP.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, odvolací súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolať a musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).